Котилося через поле
Перекотиполе —
Довідаться щастя й горя
Край Чорного моря.
Розходилися поляне,
Аж серденько в’яне:
Одні на сміх піднімають,
Другі дорікають.
— Тю-тю, дурний, розігнався!
Будяк обізвався.-
Чого тебе вража сила
Отут розносила! —
А Півники-самохвали
І собі пристали,
Як горохом обсипають,
Сміються, гукають:
— А куди, джигуне милий,
Наш орле безкрилий,
Несе тебе дурна воля
Із нашого поля? —
Полин гіркий дорікає,
Сміху добавляє:
— Буде пити меди й вина
У вражого сина.-
І Сон-трава не проспала,
Словечко сказала:
— Він з дурною головою
Не має покою.-
Одна тільки не судила
Фіалочка мила,
Козаченька привітала,
В поход виряджала:
— Добудь слави, нагуляйся,
До мене вертайся,
Я сплету тобі віночок,

Поведу в таночок.-
Мовчаливий Ковиль-свідок
Сказав напослідок:
— Ось покинь ти, пане-брате,
Стрибання прокляте!
Славні бубни за горами…
Живи ти між нами,
Бо незчуєшся, не вглянеш —
В болоті застрянеш,
А в болоті — з ким там жити?
Не зілля, не квіти.
Не червоная калина,
А погана тина.-
Перекотиполе чує
І далі мандрує,
Ні на кого не вважає,
Усім одмовляє:
— Не хочу я тут сидіти,
Між вами марніти,
Не такую треба долю
Перекотиполю.
Поборюся з дужим морем,
Позмагаюсь з горем
І покочу скрізь по полю
Веселую долю.-
Прикотилась сміла воля
До чужого поля:
Кругом море розляглося
І з небом злилося…
Де на світі тая сила,
Щоб змагаться сміла?
— Що ж то буде? — Страх озвався
І в лози сховався.
Не так снилось, не так ждалось,
Як на лихо склалось:

Розсердилось горде море,
Накинулось горе.
Одно хвилі-гори котить,
Об берег колотить,
Друге шкодить, зневажає
І жалю не знає.
Море кинуло в долину,
Мов тую пір’їну,
Горе вітром ізсушило,
Піском придавило.
Підманила, обманила
Надієчка мила,
Посміялась чужа доля
З Перекотиполя.
Лежить воно, гірко плаче,
Чорний Ворон кряче:
— Рятуй своє, рідна доле,
Перекотиполе!

Козаченьки молодії,
Орли золотії!
До вас байку докотила
Порадонька мила,
Щоб і ви не забували,
Як діди казали:
Не жалкуй на тую долю,
А на дурну волю!
1891.